



- On és el mosso que està aquí de guàrdia?
—M'ha dit que m'hi posés jo, i ell ha tocat el dos.
—Tocat el dos! Però que no ha vist, el desgraciat, que aquí diu «No tocar, peligro de muerte»?



Corpus Christi

CONSTA en una de les declaracions del Concili de Trento, que el Sagrament de l'Eucaristia deu ésser adorat amb culte de latria—és a dir, amb un culte superior al que reben els Sants i la pròpia Verge Santíssima;—que aquest culte ha d'ésser públic i extern; que deu ésser-li consagrada una festa particular i portat en les processons públiques amb tal de rebre les adoracions dels fidels; restant incorreguts en anatema aquells qui ho neguessin.

La precedent declaració s'oposa a l'afirmació dels protestants, qui diuen idòlatres als adoradors del Santíssim, per negar que sots les espècies del pa i del vi es continguin real i veritablement el Cos i la Sang de Jesucrist, ambdós en cada una d'elles, i afirmar que les dites espècies són símbol només l'una del Cos i l'altra de la Sang del Redemptor.

Heu's aquí, doncs, com la festa del «Corpus Christi», que celebrarem dintre de no gaires dies, té una veritable consagració dogmàtica, com la tenen també les processons i demés actes d'adoració al Santíssim que constitueixen el seu ritual.

Aquest Sagrament, el més gran i essencial de l'Església Catòlica, la institució del qual es commemora en la dita festa del «Corpus», rep diversos noms: el d'«Eucaristia», mot provinent d'altra paraula grega que significa «acció de gràcies»; el de «Comunió», per ço que significa la unió dels cristians; el de «Viàtic», perquè ens recorda la pàtria celestial i el goig de la visió de Déu, i «Hòstia», car simbolitza el sacrifici de la Creu.

Dins l'Església Catòlica s'entén, com hem dit, que el Sagrament de l'Eucaristia radica completament tant en el pa com en el vi, i és per això que, llevat de la Missa, és només en la forma de pa que s'exposa en l'adoració dels fidels, com és també només en l'Hòstia consagrada que aquells el reben, llevat dels sacerdots quan celebren el Sant Sacrifici, els quals, com és sapigut, combreguen sots les dues espècies.

Antigament, però, els catòlics combregaven amb Pa i amb Vi, com encara és admès en el rite oriental, ço que avui no és consentit als fidels llatins, per diverses causes, entre les quals notarem: el perill de vessar la Sang de Crist, el no poder-se reservar com l'Hòstia, la repugnància que el gust del vi causa a alguns paladars, l'escasetat que d'ell hi ha en molts països, i destruir l'heretgia dels qui creien que el Cos estava només en el pa, i la Sang només en el vi, i no tot el Sagrament en cada una de les espècies.

La error que també cal desvanèixer és aquella de què el Sagrament de l'Eucaristia no consisteix en la sumpeció o l'ús de les espècies, car ço que veritablement el constitueix és la permanència del Cos i de la Sang de Crist en les espècies consagrades, com va declarar també el propi Concili de Trento, condemnant l'opinió contrària dels luterans i dels calvinistes.

Finalment, llevat del sacerdot dins la Missa, ningú no pot administrar-se la Comunió a ell mateix, ni sols el sacerdot quan rep Nostramo en concepte de Viatic, ni quan combrega segons el costum dels demés fidels.

I si com altra cosa no, valguin aquestes notes sobre el Sagrament per excel·lència—no massa vulgaritzades, després de tot, algunes d'elles—com testimoni de participació d'EN PATUFET a la vinenta solemnitat del «Corpus Christi», la «festa de les festes», segons encertada expressió del nostre gran Verdaguer.

ABECÉ



—En Manuel? Es un fatxenda! Està dient a tothom que els quadros dels seus pantalons són fets d'en Rusiñol!

El suplement d'EN PATUFET, corresponent al present número, publica el seté fullatò de la interessant novel·la d'En Josep M.^a Folch i Torres, L'INFANT DE LA DILIGENCIA. Amb aquest suplement es regala el conte complet «La tragèdia», per Pere Matalonga.



Pàgines Festives

L'EXTRAORDINÀRIA EXPEDICIÓ D'EN JEP GANÀPIA

Despertar sorprenent

Es una cosa notable, que els nostres amics poderen verificar per ells mateixos, la quietud que regna en un vaixell elèctric durant la nit.

Excepte el roncar seguit del motor, i algunes explòssions que de tant en tant es produeixen, explosions sense importància, perquè tot lo més són un xic més fortetes que els terratrèmols a què ens tenen acostumats els motors de motocicleta, pel demés, el silenci és absolut.

Quan en Ganàpia es llevà, va tenir l'honor de felicitar el senyor Tompson per tan extraordinària condició.

Però no avencem els esdeveniments, perquè, si no ho recordo malament, en el capítol anterior prometésem que el despertar dels nostres amics fou cosa notable.

Vostès, els qui tenen la paciència de llegir-me, potser no han tingut ocasió de despertar-se mai a dins d'un vaixell elèctric, i, per tant, estic segur que tots llegiran amb el major interès la mena de despertar que s'hi fa.

Ara veuran. Així com a casa, quan un hom ha de llevar-se molt matí es fa cridar pel vigilant, o es fa avisar pel despertador, dins del vaixell del doctor Tompson no hi havia necessitat ni d'una cosa ni altra.

Quan algú vol despertar-se a una hora determinada, no ha de fer més que escriure l'hora en un carnet que hi ha a la tauleta de nit i ja pot dormir tranquil. L'endemà, quan el rellotge marca l'hora apuntada en el carnet, és la mateixa hora que el passatger es vol despertar i allavors no ha de fer més que girar l'interruptor, encendre el llum, mirar l'hora que va apuntar en la llibreta, verificar si aquella hora és exactament la mateixa que marca el rellotge, i, si resulta que sí, ja es pot llevar.

Ja veuen vostès de quina manera més senzilla s'obté el que tantes complicacions exigeix en la nostra vida cotidiana.

Es cert que, de vegades, el procediment falla. Hi ha coses que no poden evitar-se. Per exemple, es pot donar el cas de manca de corrent, o bé que el passatger s'ha adormit i no pot verificar l'hora fins dues hores o tres més tard de la marcada en el carnet.

En el primer cas, si manca corrent, ja ho pot deixar córrer; en el segon cas, si és per haver-se despertat el passatger tres hores més tard, no hi ha com fer retrocedir el rellotge per medi de les busques.

Però, com que la qüestió és que coincideixin l'hora marcada en el carnet amb la que assenyala el rellotge, molts prenen la precaució d'inserir l'hora amb llapis i d'anar proveïts d'una goma d'esborrar, i així l'endemà no han de fer més que esborrar l'hora marcada, substituint-la per l'hora que s'han de despertar, o sia l'hora que marca el rellotge, i el resultat és el mateix.

També hi han els que no apunten cap hora en el carnet, ni donen corda al rellotge, confiant en la precisió admirable que presideix la vida en els vaixells elèctrics. Aquests passatgers, si tenen serenitat i procuren no despertar-se, es desperten matemàticament a l'hora que acaben la son.

En Ganàpia i els seus amics varen preferir aquest procediment a tots els altres, de fàiso que quan es varen despertar varen trobar-se que ja no tenien més ganes de dormir.

Com que la nit abans s'havien ficat al llit un xic electritzats a conseqüència dels brindis, cap dels quatre no recordava el lloc on es trobava. Però això no fou més que de moment, perquè no varen passar gaires minuts que massa i tot que se'n varen recordar.



El primer que es va despertar varen ésser tots quatre a l'hora. El camarot era fosc perquè el porticó estava tancat hermèticament.

—Xanguet, lleva't i obre el porticó que no m'hi veig—ordenà en Ganàpia.

—Tampoc m'hi veig jo—respongué, respectuosament, el fidel Xanguet.

—Per això et dic que obris, home.

—Es que no sé cap on cau la finestra.

—Obre el llum, doncs—ordenà, finalment, en Ganàpia.

En Xanguet es llevà i començà a palpar per les parets fins que trobà un interruptor.

—Ja et tinc!—exclamà, donant volta.

Però encara no acabava de fer el «clac», sent un «elac» formidable a la seva galta.

Ell, que va per girar-se, per tal de veure (malgrat ésser a les fosques) qui li havia clavat aquell tanto, quan, pataplaf!, nova trompada a l'altra galta.

S'ajup allavors per escorre's cap el seu llit i catacrec!, un clatellot monumental al damunt.

—Però què fas amb tant d'enrenou?—li cridà en Ganàpia.

—Què em fan, deu voler dir—respongué en Xanguet.—Aquí hi ha algú que pega!

I, palpant, per tornar-se'n al llit, va topar amb en Spetek. Aquest, tement que el que li tocava el llit fos l'home misteriós de les trompades, començà a moure els braços dins de la fosca per ventar-se les mosques, a conseqüència del qual en Xanguet arreplegà encara alguns bolets.

—Ah, sí? Eres tu?—fa en Xanguet, reconeixent el seu company anglès per l'accent dels cops que li acabava de donar.

I, amb tot el respecte que ja coneixem, començà a mesurar-les al pobre Spetek, fins que el pobre home va alçar els braços enlaire i cridà: «Kamarade!».

En Ganàpia, entretant s'esgargamellava cridant que obrissin el porticó, que ja es pegarien després amb claror de dia, però ningú no en feia cas.

Arborat d'indignació, es llevà ell mateix i es dirigí cap allí on li semblava que havia d'haver-hi la finestra, deduïnt que allí on hi havia la finestra hi trobaria segurament el finestró, però encara no havia fet dues passes, plaf!, un castanyot entre clatell i orella el va enviar de nas contra el porticó que tan cercava.

Obrí d'una revolada, i no cal dir la seva sorpresa i admiració quan, a la claror del dia va veure que en la paret del camarot sortien dues mans enguantades com les dels boxejadors, agitant-se rítmicament amb un moviment de dreta i esquerra, amunt i avall.

Al damunt d'aquestes mans, fixada en la paret amb dos cargols niquelats, hi havia una plaqueta esmaltada que deia: «Boxa». I al mateix costat de la plaqueta esmaltada l'interruptor que en Xanguet havia tingut el desacert de girar pensant-se que era l'interruptor del llum.

Tot seguit, en Ganàpia tancà l'aixeta, i les mans de fusta, enguantades, varen parar tot moviment, quedant penjades tot al llarg del mur, cançades com les d'un campió de boxa després del combat.

Per raó de lo molt tard que es varen llevar els nostres amics haurem de deixar pel pròxim capítol l'interessant relació dels admirables mecanismes elèctrics que el vaixell posseïa i que tots quatre utilitzaren, provant una vegada més el gran poder creador de la intel·ligència humana dels homes.

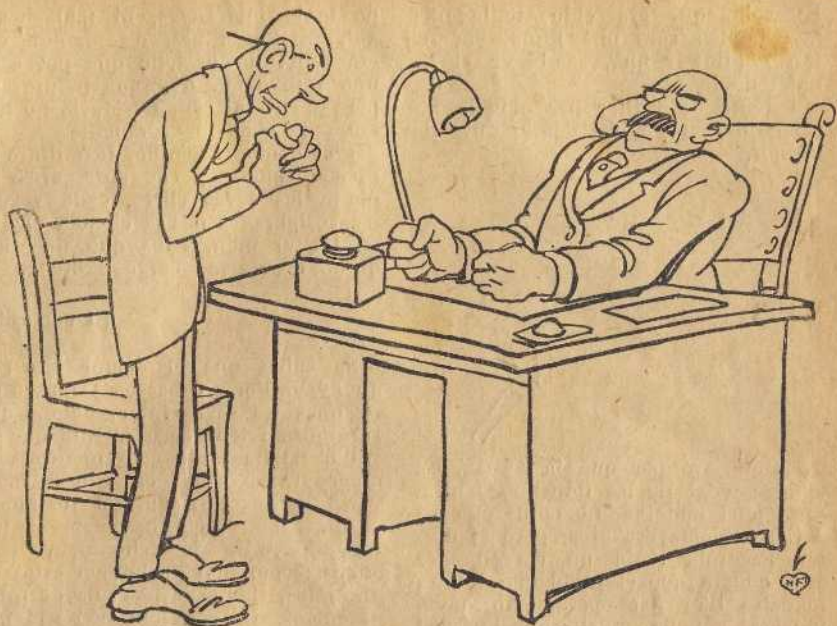
JIM-FIT

ELS ESPECTACLES DEL ROMEA

Terminada la temporada de 1922-1923 dels espectacles per a infants que amb tant d'èxit vénen donant-se al teatre Català Rómea, ha estat tramesa a l'empresa del teatre per a inauguració de la pròxima temporada d'espectacles (octubre)

L'INFANT QUE NO SAP SON NOM

comèdia en tres actes, original d'En Josep M.^a Folch i Torres,



- Doncs, sí, senyor; dec advertir-li que cal que busqui nova col·locació.
 —Per caritat, senyor. Un home de la meua edat, on vol que trobi feina?
 —Quina edat té vostè?
 —Seixanta anys.
 —Caram, que els porta bé! Si portés tan bé els llibres com els anys no el despatxaria.

El metge previsor

L'invent del doctor Escarola

El doctor Escarola estava plenament joïós del seu invent. Utilitzant el procediment de la «velografoteràpia»—aplicació de la pasta de velògraf a la medicina—havia aconseguit cures meravelloses. La darrera fou la d'un pobre esguerrat que venia de Sans, al que un tramvia havia aixafat un braç.

El doctor Escarola no es va ocupar gens davant d'aquell munyoc

de carn esclafarçada. va agafar pasta de velògraf, va enmotllar un braç tou i rosat, nou de trinca i va enganxar-lo amb una mena de «cierra-polleras» de la seva creació. L'esguerrat va trobar-se tot seguit amb un braç magnífic, que ja li podien pessigar, ja, que no se'n sentia!

La fama del metge avençava ràpidament i els diners ploïen a la seva clínica, plena de gom a gom de malalts que necessitaven empelts i afegiments. Dissortadament, el doctor

Escarola, que era vidu, tenia una filla bonica com una lluna, car de tan pàl·lida i fina, semblava el fa-nalet de la nit.

I tenia de vetllar per aquella xicoteta de setze anys, lleminadura de l'Amor.



—Què faré per què la Maria, en aquesta edat de les il·lusions, entregada a si mateixa, no perdi el cap?

El problema era gros, però el doctor Escarola tenia un cervell més gros encara que el problema, i unes manetes d'or per operar. No havia inventat aquells empelts que l'havien fet famós? Per què no havia de tallar el cap de la seva filla, i posar-n'hi un de pasta de velògraf, absolutament igual? El dia que el doctor es retirés per ric—era cosa d'un parell d'anys amb aquella febrada de clients—tornaria a posar-li el cap bo, la casaria i no hauria tingut de passar angúnies per les boqueries que pogués fer la noia.

Va emmotllar tot seguit un cap, posant-hi tots els ets i uts de la ciència; va agafar a la Maria, li va tallar la testa amb la llanceta més fina que va trobar, va cobrir-la de cera i la guardà curosament en l'arquimesa de les joies. No era, per ventura, aquell cap, la millor joia de la casa?

I la Maria, amb un cap de pasta de velògraf, estava tan bonica com de costum, més encara, perquè a la Primavera no li sortien grans a la cara ni tenia cops de sangs, ni es tornava vermella perquè sí. Demés,

no tenia migranyes, ni mals-de-caixal, ni tumorades, de manera que era feliç, tot lo feliç que pot ésser una minyoneta que no tingui mals pensaments al cap. La Maria no n'hi tenia de bons ni de dolents.

I el doctor Escarola, ben lliure de preocupacions, pogué entregar-se de ple a les seves cures, cada vegada més celebrades per la ciència mèdica de tot el món. Fins que un dia... quina desgràcia, Verge Santa!...

El cap robat

Se sabia que el doctor Escarola guanyava l'or a cabassos. Cobrava caríssimes les seves intervencions quirúrgiques i tenia més clients que no volia. Hi ha tanta gent mancada de quelcom important en aquest món!

Un lladregot, a qui tot justament el doctor Escarola havia posat uns dits de pasta de velògraf, àgils i subtils, com mai ho havien estat els autèntics, tingué la pensada de robar al doctor. La cosa era bon xic planera. El doctor, atrafegat amb els seus malalts, corria poc per casa seva. La filla del doctor tenia sempre el cap qui sap on. El servei, amb una mestresseta sense cap ni centener, no vigilava gaire.

I en Terrabastall, un matí, a l'hora de visita, entrà d'amagat a la saleta de les joies, esbotzà l'arquimesa i recollí en un mocador de fer farcells tot el seu contingut. No era cosa d'entretenir-se en fer tries. Immediatament, va desaparèixer, amb tanta de llestesa com havia entrat.

El robatori no fou conegut fins a la nit, quan el doctor volgué posar en l'arquimesa el diner del dia. Quina sorpresa! Quin esglai, a la vegada, quan el doctor Escarola es donà compte de què la seva filla, pel que es veia i a despit de totes les precaucions, havia ben perdut el cap!

La policia fou avisada tot seguit i, assabentada del cas, començà les seves recerques. El doctor els havia dit:

—Les joies, si les troben, ja se les poden quedar; és el cap de ma filla el que desitjo haver únicament, car, com ho faria la Maria amb un cap de «cola» de peix?

Els agents trasbalsaren la ciutat, i si bé de les joies alguna en va sortir, del cap no se'n sabia una paraula; de segur que el lladregot se'l guardava com una obra d'art.

El doctor Escarola va posar anuncis als diaris, va remoure cels i terra, però el cap no sortia. Per comble de mals averanys, una nit, les rates llemineres, trobant dolça la pasta de velògraf, varen mossegar la cara de la Maria i se'n varen portar un bon bocí. Un caparró tan bonic, i que ja començava a semblar ple de verola!

Sort de les sorts que la Maria no s'hi encaparrava gaire! Com que el cap no era seu, ni ganés! Ja podien mossegar, ja!

Però el doctor Escarola no tenia el motllo natural per a fer-li un cap nou a sa filla ni possibilitat de tornar-la al seu estat d'abans. A la fi en Terrabastall va caure en mans de la policia. Però el lladregot declarà que, en trobar el cap encerat, va llençar-lo al pou de casa seva.

Corregueren al pou, hi davallaren bussos, feren grans sondatges amb el cerca-pous, però el cap no aparegué.



Algú, de totes maneres, apuntà una idea lluminosa.

—Prop del pou hi jugaven unes criatures amb una galleda... Qui sap si el varen pescar!

—I aquestes criatures, on són?

—Són de la veïna de dalt.

Veïeren la veïna i els menuts. En efecte; els petits no recordaven haver tret cap cap del pou, però sí una pilota de futbol.



—Ai, Mare de Déu del Remei! I què varen fer-ne d'aquella pilota?

—S'hi varen posar a jugar a futbol, però com que una vegada la pilota els va anar a l'olla del menjar, jo vaig fer que la tiressin a les escombraries...

El doctor Escarola estava aclaparat. Pobre cap de sa filla! On deuria parar a aquelles hores? Potser a la panxa d'un porc, sia dit amb tots els respectes.

—Qui és l'escombriaire del barri?

—En Cusquet de les cames curtes.

—Cerqueu-lo tot seguit... Costi el que costi.

El varen trobar en una taverna i l'home comparegué.

—Vós no vàreu trobar una pilota fa pocs dies, entre les escombraries d'aquesta casa?

—Una pilota? Que és cast! El que em vaig trobar fou un cap de cera d'alguna perruqueria.

El doctor Escarola saltà d'esperança:

—I què en vàreu fer?

—El vàreig baratar, amb un drapaire a canvi d'un quadro amb una imatge de la República... La dona volia un sant per l'alcova...

Corregueren cap el drapaire. Però aquest tampoc tenia el cap en el seu lloc, és a dir, l'havia ja venut a un perruquer.

—I aquest perruquer on viu?—preguntà el doctor Escarola.

—A tal banda!

Sense perdre temps, els policies i el doctor Escarola se n'anaren a veure el perruquer.

En arribar a l'aparador, el doctor Escarola va llençar un crit de satisfacció:

—Aquí és! Aquí és!

Entraren en la botiga i interrogaren al perruquer; en efecte, ell havia comprat aquell cap, l'havia netejat i el tenia exposat com a model.

Li fou proposat un canvi amb el cap postís de la Maria, després de ben adobat, i a més unes pessetes, i el perruquer acceptà.

La Maria, escapçada

Tornà a casa el doctor Escarola, portant, apretat contra el seu cor, el cap estimat.

En veure la Maria, la féu anar a la sala d'operacions, li llevà la testa de «cola» de peix i li posà la pròpia, després d'haver-li separat la cera amb

una planxa calenta i un bocí de paper d'estraça.

I la Maria eixí, colorada, riallera, però un xic marejada d'haver rodat tant. El doctor Escarola estava que no hi veia de cap ull, tant, que sense voler, esclatà d'una trepitjada la testa artificial, que havia rodat per terra i que era promesa al perruquer.

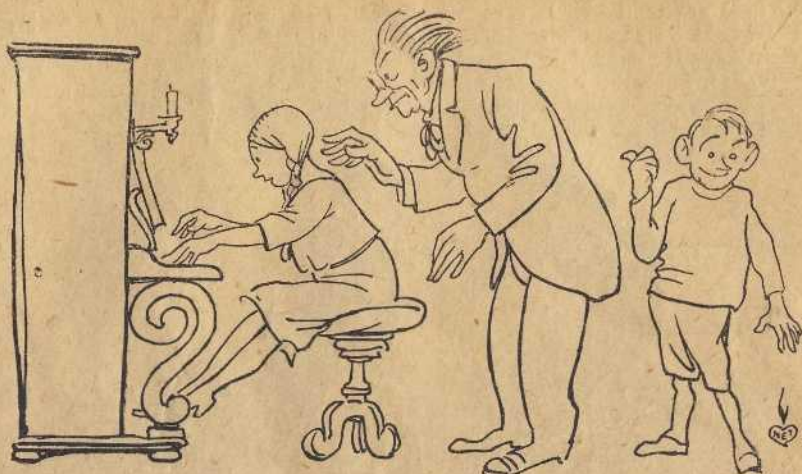
La Maria, escarmentada, no va consentir que li tornessin a treure el cap, i no era lògic que el doctor quedés malament, però la reproducció del cap de la noia no era possible des del punt i hora que ella no volia.

Què farem? Què no farem? Ventura que el perruquer era solter i fi, ricadet, amb el cabell ondat i amb una carn de to bru, plena de gràcies i fou possible un cap-mas. El doctor Escarola cedí al perruquer la filla sencera, els dos joves s'hi varen avenir i es varen casar.

I el doctor Escarola ja no va passar mals-de-cap per si sa filla perdia el cap o no i tots foren molt feliços.

CLOVIS EIMERIC





La nena.—Senyor mestre, que em cansen tantes escales.

El mestre.—Filleta, si vols saber tocar el piano no tens més remei.

El noi.—Deixi-la dir, senyor mestre. Aquesta noia sembla vella com l'àvia, que, al tornar de passeig, sempre em diu que li cansen les escales.

El número 1000 d'En Patufet

ALS NOSTRES AMICS

El pròxim dissabte, dia 2 de juny de 1923, EN PATUFET al·cançarà el número mil de la seva publicació. Mil setmanes ja fa que el nostre periòdic es publica, i, una data tan assenyalada no la podem pas deixar passar sense un comentari i una commemoració.

El nostre comentari sia un salut afectuós als fidelíssims amics que ens han acompanyat durant aquell llarg camí del temps, als bons companys que ens han ajudat en la nostra tasca a través dels dinou anys d'existència del nostre setmanari, i d'una manera especial als milers i milers d'infants d'ahir, ciutadans d'avui, i als milers i milers d'infants d'avui ciutadans de demà que han après a estimar la Patria i l'idioma nostre en les pàgines d'EN PATUFET, a aquesta joventut entusiasta i fidelíssima, l'actuació patriòtica de la qual és la major glòria nostra.

La nostra commemoració serà senzillament una afirmació pràctica de la nostra continuïtat, si la vaga dels transports ens permet l'acarreig de les grans bovines de paper a la rotativa.

Des del número del dia 9 de juny, és a dir, des del número 1001, EN PATUFET, si Déu vol, serà imprès en la nostra gran rotativa, a quatre tintes, amb 32 pàgines de text i gravats, un xic més gran de tamany, i sense cap augment de preu.

El tiratge considerable que ha al·cançat el nostre setmanari, i que no deixa d'augmentar constantment, feia indispensable l'adquisició de la gran rotativa, única a Catalunya, i també a Espanya, amb la qual el nostre PATUFET, que ja era model de publicacions del seu gènere en sa part literària i artística,

ho serà ara també en la seva presentació, immillorable, i, com és de suposar, l'augment de pàgines, ens permetrà establir a EN PATUFET noves seccions, científica, femenina, de curiositats i ensenyament, etc., etc., ultra les acostumades, fins ara.

Es així com commemorem el número 1000 d'EN PATUFET.
Que sia per a tots l'enhorabona.



Ell.—Tothom diu que tinc la mirada de Mussolini.
Ella.—Si de cas, sense l'«ini».

Els Pomells de Joventut

FESTA DELS POMELLS DE MASNOU

Regna gran entusiasme a Masnou amb motiu de la festa que hi celebraran demà, diumenge, els Pomells de Joventut masnouins amb l'assistència d'En Josep M.ª Folch i Torres.

Molts pomellistes barcelonins i de la costa de Llevant tenen el propòsit de concorregi.

PER CORPUS

El Directori prega als Pomells de Joventut que vulguin honorar a Jesús Sacramentat, assistint a la professó de Corpus de Barcelona, que tinguin la bondat d'adreçar-se al president del Pomell de Joventut «Defensor de la terra» en Rafael Espinós (Corta Catalanes, 538, 3-1.a) expressant el nombre aproximat d'assistents.

Així mateix preguem als Pomells que assisteixin a l'homenatge anyal a Pau Claris, portant Nors a l'estàtua del gran patrici, tinguin la bondat de participar-ho abans o després del dia de Corpus, al senyor director de «Amor» En Josep Serra Ustrell (Claris, 15).

FESTA DE LA DIVINA PASTORA

El dia de Corpus al matí els Pomells de Joventut «De bona raça», «Farigola i romaní» i «Cosi-nets i cosinetes», celebraran una festa al temple de la Divina Pastora i al col·legi del mateix nom (Bailèn, 38) commemoració de la gran diada del Corpus i com a festa inaugural d'algun dels cementats Pomells. En aquest acte hi predicarà el Catedràtic del Seminari Doctor Joaquim Masderezar.

Com escau entre germans d'ideals, son convidats a la dita festa tots els Pomells, pregant a les dames, les hi assisteixin amb la honesta caputxeta.



AGINES VISCUMES

La poca traça de l'oncle Maties

II



A sorpresa que va tenir l'oncle Maties veient que la Montserrat, en entrar al despatx amb la safata i la taça de brou, no portava la pinteta, va ésser més aviat desagradable.

Tal i com havien anat les coses la vetlla anterior, ell estava segur, seguríssim, que la seva neboda, ferida i ofesa per la imaginària mofa que el dependent havia fet de la seva pinteta, el menysprearia profundament i no faria cap cas d'ell; però, pel que es veia, no era pas així. La Montserrat, amb tot i creure que la seva pinta era molt bonica, quan va ésser a posar-se-la aquell matí, no podé sostreure's al pensament del que li havia dit el seu oncle el dia abans.

Vacillà, dubtà durant uns moments, però acabà per no posar-se-la.

Es clar que a ella no havia de fer-li cap pes l'opinió d'un jove passant, el qual gairebé no coneixia, però...

Es clar que ella es sentia profundament molestada per les mofes que, segons havia dit el seu oncle, havia fet d'ella el jove dependent, però...

El cert és que a ningú no li plau ésser objecte de les mofes dels altres i per això la Montserrat deixà de posar-se la pinteta aquell matí, malgrat totes les reflexions que va fer-se a base de què si la pinteta no li agradava al jove Josepet, que la deixés.

Tant com havia simulat indiferència quan l'oncle li havia parlat de les mofes del seu dependent, i el cert era que la Montserrat no s'ho podia treure del cap, i fins n'hauria plorat i tot; perquè això sí que mai s'ho hauria pogut pensar que hi hagués qui, per jovecèll que fos, trobés plaer en mostrar-se d'una noia com ella, que no es ficava en res i que no havia donat cap motiu per això.

Era veritat que es sentia pregonament ofesa, i, més que això, apesurada, i només esperava l'hora de portar la taça de brou a l'oncle per mostrar-se ben digna i seriosa, i veure de passada quina cara feia aquell jove mofeta.

Per això, quan entrà al despatx, després d'haver-se anunciat dient: «Es pot passar, senyor oncle?», lo primer que va fer, fou adreçar una mirada vers la tauleta on treballava en Josepet.

En aquell mateix moment ell també se la mirava, perquè, en sentir la seva veu, el primer que va fer fou dirigir l'esguard vers la porta per on ella havia d'entrar.

La Montserrat, en trobar la seva mirada, va creure que era per tornar

a riure's d'ella que se la mirava i en tingué molta pena. Però, tot seguint, veient el posat quietó d'aquell jovenet i l'esguard suau i respectuós amb què acabava de mirar-se-la, li semblà impossible que fos tan moqueta com el seu oncle deia, o bé suposà que tal volta s'havia penedit...

D'altra manera, calia que fos molt hipòcrita i que sabés fingir a la perfecció, i això sí que el faria avorrible als ulls de la Montserrat.

Tota l'estona que ella fou al despatx, en Josepet no va pas atinar en fer una lletra. De segur que temia que les oos li sortissin també quadrades, o bé era que no es cansava de mirar-se-la; i, sense poder-hi fer més, va anar seguint amb els ulls tot el que ella feia: Quan posà la safata damunt de la taula, quan es quedà mirant les llibreries, mentre l'oncle prenia el brou de la taça; quan recolli el servei, quan sortí del despatx, tota sufocada, sense mirar-se'l gens, amb els ulls baixos, mes formosa que mai...

El senyor notari estava contemplant el seu dependent sense que ell se n'adonés. I quan la Montserrat hagué sortit i en Josepet anà per posar-se novament a la seva còpia, es quedà tot escorregut en veure que els ulls del senyor Maties se l'estaven mirant amb una punta de burleria encesa en cada nineta.

En Josepet enrogí i es posà tot seguit a la feina, però el senyor notari no deixava per això de mirar-se'l.

—Josepet—li digué a la fi, en un to que volia ésser a la vegada sermoador i amable.

—Què mana, senyor Maties?—cuità ell a respondre, alçant-se barroerament, sense saber ben bé el que feia.

—Com tens la còpia d'aquesta escriptura, Josepet?

—Ja es va acabant—respongué ell.

—Està bé, Josepet... Saps; no vull cridar gaire dient-te el nom perquè



si la meva neboda ho sentia seria capaç de riure's de tu a la teva mateixa cara.

Ell se'l quedà mirant encès com una magrana.

—Ahir mateix, no sé que és el que jo estava dient de tu, i tan bon punt va sentir que t'anomenava Josepet, esclatà a riure allò que se'n diu de gust... Em sabia greu que et molestessis, però ella és així, la neboda; més mofeta que tothom... Oh, i que et jutja la gent en un tancar i obrir d'ulls. Amb motiu d'això, tot seguit s'ho va tenir adobat ella: «Que aquest nom és una ridícula; que ja es veia que no tenies bon gust, i que sé jo!»

En Josepet hauria plorat, i no pas de despit, sinó de sentiment. Amb tant de respecte i veneració que se la mirava ell a la Montserrat i tant com hauria volgut plaure-li, i haver merescut d'ella un judici tan rigorós!

Des del fons de la seva humilitat, en Josepet trobà que ella tenia raó de trobar-lo ridícol i de mal gust. Això ell ja ho sabia que no valia res, i que no podia interessar a una senyoreta com la Montserrat; però de pensar-ho a tenir-ne l'evidència per medi d'aquells cruels comentaris d'ella mateixa, hi havia gran diferència, certament.

—Ara no t'hi capfiquis massa i enllesteix—acabà el notari, fent-li signe de què se n'entornés al seu lloc.

En Josepet tornà a la seva taula i es posà a escriure tan depressa com va poder; però, per més que volia dissimular i dominar-se, el seu cor el traïa. Mirava l'escriptura i no en veia les lletres, de tant que l'atenció li fugia.

En aquells moments es sentia infeliç com el qui més. Un regust amargant li venia a la boca, i per un no-res hauria esclatat a plorar.

Amb penes i treballs aconseguí acabar de copiar un plec, i quan fou a continuar la còpia no trobà el plec següent, de tan preocupat que estava.



Mirà, buscà, regirà, fins que el senyor Maties tingué de preguntar-li:

—Què busques, amb tant remenar papers?

—Se m'ha extraviat el plec que segueix, i no el trobo enlloc.

—Miracles? Com vols que hagi fugit, tot sol?—féu el notari.

—Oh... No ho sé. Potser endreçant...—inicià en Josepet, sense cap mala intenció.

—Ah, ah! Endreçant? Aquesta està bé. Ara resultarà que els que endrecen són els desendreçats!—exclamà el notari, alçant-se per a ajudar a cercar el paper.

I encara no posà la mà damunt dels que tenia en Josepet escampats, el trobà:

—Però, que no hi veus, sant cristià?

En efecte; el paper era allí, i ell no havia sapigut veure'l.

Aquell vespre, en acabant de sopar, l'oncle Maties no s'oblidà pas de dir a la seva neboda, tot conversant, que en Josepet acusava a la que li endreçava la taula d'haver-li perdut un plec de l'escriptura que estava copiant.

La Montserrat es mossegà el llavi i no digué res. Indubtablement aquell jove passant cercava totes les ocasions per ferir-la.

L'endemà, quan arreglà el despatx, que era una de les feines que es reservava per ella, s'abstingué d'endreçar la taula del passant, tement esbarriar-li algun altre paper.

Es el primer que ell va veure quan arribà, i en tingué un gran sentiment. Aquell goig de trobar la taula endreçada i espolsada, i sobretot aquella íntima joia que experimentava pensant que les mans d'ella, tan fines i senyorivoles s'havien posat allí i havien tocat els seus papers, s'havia tornat decepció i tristesa, pensant que la Montserrat el menyspreava per massa ridícol i massa... Josepet.

Cap allà les onze, quan la Montserrat entrà amb la safata, el pobre noi no gosà alçar els ulls de la feina. Si només amb una mirada li hagués pogut dir el dol que tenia en el cor i li hagués pogut demanar sols fos per caritat, la gràcia d'un xic de simpatia, encara hauria gosat mirar-se-la, però no podent ésser així, no es sentí amb forces per alçar els ulls tan solament.

Ella, veient que ell ja ni se la mirava, es quedà ben convençuda que el jove escrivent la tenia per no-res. Si de primer l'havia trobada digna de mofa, ara la devia tenir per mal endreçada i barroera, ja que en comptes d'endreçar-li els papers els hi havia esbarriat.

L'oncle Maties els espiava, amb un ull mig clos, tot prenent el brou substancials, i quan hagué acabat, es fregà les mans amb satisfacció.

El seu triomf era complet.

Amb aquells trets d'inspiració que el triomf suggereix a voltes, l'oncle volgué rematar la seva obra; i, mentres la neboda esperava el tovalló amb el qual el notari no acabava mai d'eixugar-se, el senyor Maties, amb la més perversa intenció, cridà:

—Josepeteeet...

I per tal d'assegurar l'efecte que es proposava, féu el crit amb veu de nas, allargant exageradament la síl·laba final, com un bel de cabrit.

El pobre noi s'alçà, sentint que les galtes li cremaven com si hi tingués brases.

El seu primer esguard, un esguard poruc, resignat, adolorit, fou per la Montserrat; talment s'hauria dit un prec de misericòrdia per què no es moqués d'ell a la seva cara,

També l'oncle es quedà mirant la seva neboda, segur que el nom i la manera com ell l'havia pronunciat li provocaria un esclat de riure.

Mes no fou pas així. La Montserrat, donant-se compte de segur del que el pobre noi sofria, no subratllà ni amb un lleu somriure la broma del seu oncle.

En Josepet li ho agrai des del fons del seu cor. I com si aqueixa actitud benevolent d'ella li donés un coratge que mai no hauria cregut tenir, avençà fins a la taula del seu oncle, i amb la veu dominada per l'emoció, li digué:

—Senyor Maties... Li ho demano per favor. No m'anomeni més així; digui'm el meu nom, com ja me'l diuen ara a casa.

I acotà el cap, avergonyit de tanta gosadia com li semblava haver tingut.

El notari se'l mirà de cap a peus, i la Montserrat també li adreçà un esguard, però de veritable simpatia. Tant ell com ella es varen adonar allavors que el passant, a estil del que havia succeït amb el despatx, també semblava tot millorat. Les sabates ja no eren roges, sinó molt lluentes i polides; el vestit no era pas el de color de pols; la clenxa havia estat substituïda per un bell pentinat de cabells endarrera, nets i brillants. Els punys i el coll, blancs, nets com les cortinetes del balconet.

El notari no sapigué de moment què cosa respondre. Volgué somriure, continuant la broma, però les paraules del seu jove dependent i el to fervorós amb què li havia adreçat aquella súplica, l'havien impressionat malgrat ell mateix.

—Vés, vés, Montserrat—digué a la seva neboda, donant-se compte que aquell cop el tret li havia sortit per la culata.

La Montserrat sortí del despatx, i allavors ell volgué cloure l'afer dient a en Josepet:

—Està bé, home. No cal que et posis seriós per això. Fins ara tots t'havíem dit Josepet i tu mateix no hi tenies res a dir.

—Ja ho sé... No li en faig pas cap retret, però li agrairé molt que m'anomeni d'ara endavant pel meu nom tal com és: Josep.

—Està bé... Però cuïta a enllestir aquesta còpia, perquè ja fa massa dies que dura—acabà el senyor notari bastant aixelat.

JOSEP M.^a FOLCH I TORRES

L'acabament d'aquestes «Pàgines viscudes» es publicarà en el número pròxim.

SUBSCRIPCIO OBERTA

Per a la construcció del Pavelló dels Pomells de Joventut a l'hospital de Sant Pau i de la Santa Creu.

Suma anterior: 699 pessetes.

A la memòria de la nena R. Ll. C. 10 pessetes.—Balbina Eserichs Batlle, 1.—Pere Eserichs Batlle, 1.—Josep Eserichs Batlle, 1.—Joaquima Eserichs Batlle, 1.—Pepita Eserichs Batlle, 1.—Joan Eserichs Batlle, 1.—Montserrat Eserichs Batlle, 1.—A la memòria de la nostra germana Engràcia Eserichs, 3.—Germans Maria, Pepito i Nativitat Canto, 10.—Montserrat Maymí, 0'15.—Llúcia Cabanecas, 0'15.—Narcisa Gomis, 0'15.—Nuri Casas, 0'15.—Francesca Brunet, 0'15.—Tres Germans Patufistes, 2.—Irene Pelayo Benítez, 1.—Enric Benítez Soler, 1.—Montserrat Pallàs, 5.—Xavier Bonfill, 5.—Jordi Bonfill i Giral, 5.—Recaudat durant la festa del primer aniversari del Pomell de Joventut «Com a Germans», 60'66.—Total: 841'41 pessetes.



Pel·lícula de la setmana

Turistes de tot el món,
alemanys de l'Alemanya,
ianquis dels Estats Units
i francesos de la França,
«lords» desvalguts i avorrits
que ja no saben on dar-les
amb tal de veure «algo» nou
en monuments i paisatges;
alpinistes que esteu tips
de Mont-Blancs i d'Himalaies,
«snobs» que us sentiu cansats
de costes verdes i blaves;
egiptòlecs que cerqueu
en les tombes funeràries,
desferres d'altres edats
de milers d'anys enllaçades...
Prepareu prompte els baguls,
els binocles de campanya,
els «kodaks» i els «alspentoks»
i altres eines de viatge,
i en automòbil o exprés,
en aeroplà, en tartana,
o com sigui, veniu prest
a veure una ciutat rara
com d'altre no en trobareu
en l'ample de tot el mapa.
Barcelona té per nom
aquesta vila admirable
en la qual contemplareu
unes superbes piràmides
fetes de tronxos de col
i de peles de patates
muntanyes d'escaldies d'ou
i de tabelles de faves;
dòlmens, crowleks i menirs
d'espines, ossos i ganys;
obeliscs de caps de peix,
múscols buits, cues d'espàrreg,
desferres d'escamarlancs
i tripetes de tomàtec.
Monuments originals,

bells, esplèndids i admirables,
delícia i encant dels ulls,
i del nas ni cal parlar-ne.
Tal dirà un cert folletó
de reclam i propaganda
que projecta publicar,
si ja no ha eixit a hores d'ara,
l'Atracció de Forasters,
per fer-ne gran escampada
des de la Rússia al Transval
i des del Ganges al Plata.

Nyie



—Els senyors Brugaroles no són a casa.
Al pis sols hi ha la minyona.
—No hi fa res. Ja podré fer la meua feina.
—...Però li adverteixo que és una minyona
més alta i forçada que vostè.



Un desàleg nipó

El diari japonès «Jiji Shimpō» ha publicat, no fa gaire, deu regles que, segons diuen els japonesos, garantitzen als que les observen, dos segles de vida.

Per si algú vol comprovar la virtut llur, les publiquem a continuació:

«Passa a l'aire lliure tot el temps que puguis.

No mengis carn més que un cop al dia.

Pren cada dia un bany calent.

Vesteix roba de llana.

Dorm sis hores almenys i mai més de set i mitja, amb l'alcova a les fosques i la finestra oberta.

Reposa un dia de cada set.

Evita la ira i el treball mental excessiu.

Si ets vidu o vídua torna a casar-te.

Treballa amb moderació.

No parlis massa».

Nosaltres no garantim els doscents anys de vida que s'ofereixen als practicants de l'anterior decàleg, però sí l'estelvi d'algunes garrotades als qui observin al peu de la lletra la darrera de les seves prescripcions.

Es cosa provada de molt abans que els japonesos la descobrissin.

JORDI BUSCA



ENDEVINA, ENDEVINETA

TARJA

TERÇ DE SILABES

ELENA GETELS GRASI

D.,

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin per resultat el nom d'una interessant novel·la d'en J. M.^a Folch i Torres.

EUGENIA MARESCH.

Substituir els punts per lletres de manera que donguin per resultat: 1.^a ratlla, nom de dona; 2.^a ratlla, flor i 3.^a ratlla, nom d'home.

LLUIS CASAÑAS.

Solucions a l'insertat en el número anterior

Al logogrif: Matilde.

Al quadrat: Llop, luxe, oxió, petó.

A la tarja: El dir de la gent (nom de la comèdia); Serafi Pitarra (nom de l'autor)

Eduard i Josep Solà, impressors - València, 200 - Telèfon 1282 G.-BARCELONA



Una vegada hi havia un ase que suava i patia constantment sota les més feixugues càrregues, i no rebia del seu amo sinó agravis i, el que és pitjor, garrotades.



En canvi, a un llebrer que no feia res en tot el sant dia, l'home li feia mil festes i li donava terrossets de sucre.



L'ase es posà a l'aguait per tal de veure com se les arreglava el gos per a obtenir del seu amo tan bons tractes.



I quan va veure que se li enfilava al damunt i li llepava la cara, ell que sí que fa el mateix, exactament el mateix, ho podeu ben creure.



Rebent, en lloc dels terrossets de sucre i les festes que desitjava, la més descomunal estomacada de la seva vida.



Encara és l'hora que el pobre ase no ha pogut entendre la cosa. No sabia el desgraciat que ço que a uns els hi està bé a altres no els pot anar ni amb rodes.